LIBRIS | We know books

Cele mai frumoase povești

de Frații Grimm,
Charles Perrault
și Hans Christian Andersen

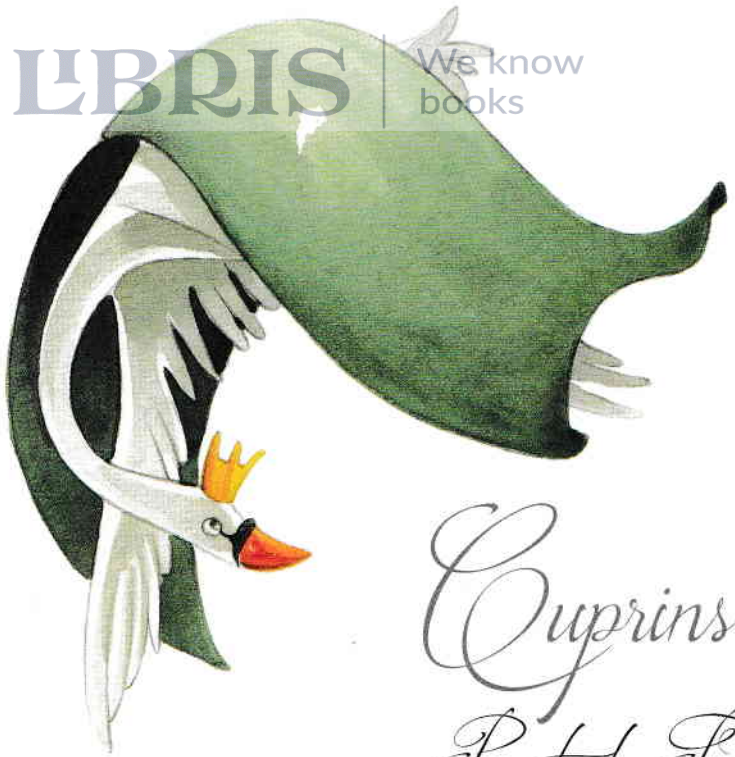
Traducere din engleză
de Medeea Negutescu

EDITURA ARC

LIBRIS We know books

Cuprins

Povești de Frații Grimm

Prințul fermecat **10**

Rapunzel **18**

Hansel și Gretel **28**

Scufița Roșie* **38**

Motanul încălțat **48**

Tom-Degețel **58**

Cenușăreasa **68**

Muzicanții din Bremen **78**

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici **86**

Povești de Charles Perrault

Riquet-cel-moțat **96**

Piele-de-măgar **108**

* O serie de povești (*Scufița Roșie*, *Motanul încălțat*, *Cenușăreasa* ș.a.) sunt atribuite de istoria literaturii atât Fraților Grimm, cât și lui Charles Perrault. La traducere, am respectat opțiunea pentru un autor sau altul în conformitate cu originalul italian (*nota red.*).

LIBRIS | We know books

Zânele **118**

Barbă-Albastră **128**

Frumoasa din pădurea adormită **138**

Povești de Hans Christian Andersen

Prințesa și bobul de mazăre **150**

Mica sirenă **156**

Soldățelul de plumb **168**

Hainele cele noi ale împăratului **178**

Crăiasa Zăpezii **188**

Amnarul **202**

Lebedele **210**

Privighetoarea **220**

Degețica **230**

LIBRIS | We know books

Prințul fermecat

A fost odată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, un împărat care trăia într-un castel măreț împreună cu preaiubitele sale fiice.

Toate fiicele sale erau frumoase, dar cea mai mică era atât de încântătoare, încât până și soarele se oprea în loc ori de câte ori îi zărea chipul!

Castelul era înconjurat de o grădină luxuriantă, în centrul căreia se afla un iaz. În orele cele mai toride ale zilei, prințesa se adăpostea sub copaci și se juca adesea cu o minge de aur. Într-o zi, a aruncat mai tare decât de obicei, iar mingea cea prețioasă a căzut în apă și s-a scufundat pe fundul iazului. Prințesa era furioasă pentru că jocul cu mingea era ocupația ei preferată și a început să plângă amarnic. Deodată, chiar când se resemnase că trebuie să intre în apă ca să-și ia mingea de aur, a auzit o voce răgușită: „Pot să te ajut, dacă dorești!" Surprinsă, prințesa s-a întors în direcția din care se auzea vocea și a văzut un broscoi care stătea pe un nufăr.

„Iată mingea: ți-o dau înapoi dacă-mi făgăduiești ceva."

Dornică să-și recupereze prețiosul obiect, prințesa i-a spus fără să clipească: „Îți voi oferi tot ce dorești – bijuterii, pietre prețioase, aur și argint!" Broscoiul s-a gândit puțin, apoi i-a spus: „Nu vreau niciunul dintre aceste lucruri. Făgăduiește-mi că mă vei lua cu tine la palat. Mă simt foarte singur aici! Vreau să merg la palat și să stau cu tine la masă, să dansez cu tine, să mă joc cu tine și să dorm în patul tău. Dacă-mi promiți că vei avea grijă de mine, că vei fi prietena mea și că vei sta tot timpul cu mine, îți voi da mingea". Prințesa s-a gândit că nu va dormi niciodată cu un broscoi, dar i-a făgăduit tot ceea ce dorea, doar ca să-și recupereze mingea. De îndată ce i-a dat-o înapoi, prințesa a râs și a fugit la castel, uitând repede de această întâmplare.

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

Rapunzel

Într-un mic sat, înconjurat de câmpuri, trăia odată un bărbat pe nume Nicolas cu tânăra sa soție, Ana. De mai mulți ani își doreau să aibă un copil, dar nu aveau noroc. Într-o zi, dorința lor a fost, în sfârșit, îndeplinită.

Când a rămas singură, Ana s-a uitat pe fereastră și a oftat. Era o zi frumoasă de primăvară și și-a dorit să iasă afară. „Mi-ar plăcea să am o grădină ca aceasta", a zis privind la grădina vecinei, care era plină de tot felul de flori și plante minunate. „Aș vrea să gust acele legume delicioase!"

Vecina lor mai în vârstă își petrecea tot timpul îngrijindu-și grădina. În sat se zvonea că era o vrăjitoare care făcea vrăji și poțiuni pentru a crește plante magice.

Din tot ce vedea în grădina bătrânei, planta numită *rapunzel** i se păru Anei extraordinar de apetisantă. Cu cât o privea mai mult, cu atât și-o dorea mai mult. Astfel, când Nicolas a venit acasă, i-a spus: „Ți-ai dorit să-mi faci o surpriză pentru cină. Ei bine, aș vrea niște rapunzel, te rog!"

„Unde se găsește această plantă?" a întrebat Nicolas.

„Acolo, în grădina vecinei noastre", i-a arătat ea.

„Vrei să mă strecor în grădina vrăjitoarei? Dacă mă prinde?" i-a răspuns Nicolas.

„Ei bine, nu te lăsa prins!" i-a spus soția sa.

În acea noapte, Nicolas a sărit gardul care înconjura grădina vecinei și, foarte încet, și-a croit drum către grădina de legume. După ce a cules o mână de rapunzel, s-a grăbit spre casă, a închis ușa răsuflând ușurat și i-a spus nevestei sale: „Gata! Nu mă mai duc niciodată în acea grădină!" Dar poate că rapunzel era într-adevăr o plantă vrăjită, pentru că după ce i-a gustat frunzele delicioase, Ana a refuzat să mai mănânce altceva. A stat flămândă zile întregi până când s-a îmbolnăvit.

---

* În limba germană, cuvântul *rapunzel* denumește câteva plante care se deosebesc între ele (*nota red.*).

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

Hansel și Gretel

La marginea pădurii, trăia odată un tăietor de lemne împreună cu soția și cei doi copii mici, Hansel și Gretel. Erau atât de săraci, încât de abia aveau cu ce să-și astâmpere foamea. Pe măsură ce timpul trecea, lucrurile se înrăutățeau din ce în ce mai mult, până când tăietorul nu a mai putut să le ofere nimic de mâncare.

Într-o seară, când erau morți de foame și cuprinși de deznădejde, soția sa i-a spus: „Bărbate, nu mai avem deloc mâncare. Mâine, în zori, ia copiii, dă-le câte o bucată mică de pâine, apoi ia-i cu tine în pădure și, în timp ce ei se joacă, lasă-i acolo". Mâhnit și îngrozit, bărbatul a exclamat: „Femeie, nu am curajul să-mi părăsesc copiii mei iubiți în pădure! Cu siguranță, vor da peste ei fiarele și-i vor ucide". Însă, nevasta a fost de neclintit: „Dacă continuăm așa, vom muri toți de foame", și nu i-a dat pace până când bietul om nu a cedat.

În seara aceea, cei doi copii, care erau flămânzi și nu puteau să doarmă, au auzit ceea ce i-a spus mama tatălui. Gretel s-a speriat și a început să plângă, dar Hansel i-a zis: „Surioară, nu fi îngrijorată, găsesc eu o scăpare". Fără să facă niciun zgomot, băiatul s-a dat jos din pat, și-a pus haina și a deschis încetișor ușa pentru a ieși afară.

Luna strălucea, iar pietricelele albe de pe jos sclipeau ca niște bănuți noi-nouți. Hansel a strâns o mână mare de pietricele, le-a ascuns în buzunare, apoi s-a întors acasă. „Dormi liniștită, Gretel" i-a spus el și imediat a adormit.

La ivirea zorilor, mama i-a trezit pe amândoi: „Sculați-vă, copii, astăzi mergem în pădure. Iată o bucată mică de pâine pentru fiecare dintre voi, dar să nu fiți lacomi, păstrați-o până la prânz".

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

Scufița Roșie

Într-o căsuță aflată la marginea pădurii, trăia odată o fetiță cu mama ei. Era iubită de toată lumea pentru firea ei veselă, curioasă și blândă. Fetița avea, desigur, un nume, dar pentru că purta mereu o pelerină roșie cu glugă, un cadou de la bunica ei dragă, oamenii au început să-i spună „Scufița Roșie", și așa i-a rămas numele.

Purta pelerina ei roșie atunci când mama i-a dat o veste proastă: „Bunica ta nu va putea veni în vizită așa cum ți-a promis, draga mea. Nu s-a întâmplat nimic grav, dar ea este răcită, de aceea trebuie să stea în pat. Nu se va putea scula din pat câteva zile, trebuie să se odihnească!" „Dar cum se va descurca? Cine va găti pentru ea? Cine o va ajuta?" a întrebat fetița. „Lasă-mă să merg la ea! Te implor, mamă! Aș putea să stau cu bunica câteva zile și s-o ajut."

„Nu știu ce să zic: ai de mers prin pădure, va trebui să fii foarte atentă...", a spus mama îngrijorată. „Voi fi atentă! Îți promit!" a răspuns fata.

„În regulă!" a spus mama ei. „Ia acest coș cu tine, dar te rog să nu te abați de la potecă!" Scufița Roșie i-a promis mamei că va avea grijă, apoi a luat coșul în care se afla o tartă cu fructe și a plecat. Însă, pe drum a uitat imediat de toate sfaturile mamei! Pădurea era atât de frumoasă în acea zi! Păsările cântau, iar veverițele săreau dintr-un copac în altul: acestea au amuzat-o atât de mult pe fată, încât a început să le urmărească.

În cel mai scurt timp, Scufița Roșie s-a trezit în mijlocul pădurii, unde trăia unul dintre cele mai periculoase animale: lupul.

Lupul o auzise de departe pe Scufița Roșie râzând și s-a hotărât să cerceteze cum stau lucrurile.

Și-a făcut drum printre tufișuri, spunându-și: „O fetiță în mijlocul pădurii? Probabil că s-a rătăcit, nimeni din sat nu vine vreodată pe aici. Ghinionul ei,

LIBRIS We know books

LIBRIS | We know books

Motanul încălțat

A fost odată ca niciodată un morar bătrân care nu avea nimic altceva decât o moară, un măgar și un motan. Când s-a apropiat de sfârșitul vieții sale, împărțirea averii între cei trei fii ai săi s-a făcut foarte repede: a lăsat moara celui mai vârstnic și măgarul celui mijlociu. „Iar ție", i-a spus fiului cel mic, „nu pot să-ți las altceva decât motanul".

Rămas de izbeliște, tânărul i-a aruncat o privire tristă tovarășului său de companie: „Știu că ești un motan bun și te iubesc", a spus el, scărpinându-l pe cap. „Dar dacă ești, într-adevăr, așa de viclean precum se spune, pleacă mai repede și lasă-mă să trăiesc singur în sărăcia mea. Cu ceea ce am, nu pot să-ți promit decât trei lucruri: vom avea frig iarna, căldură vara și vom muri de foame tot timpul anului."

Până atunci, motanul, ca orice alt motan, nu rostise niciodată vreun cuvânt, dar acum clipi din ochi și începu brusc să vorbească: „Stăpâne, trebuie să faci doar două lucruri – să-mi găsești o pereche de cizme și să ai încredere în istețimea mea. Așa vom scăpa de sărăcie și în trei luni vom fi la curtea regală!" După ce și-a revenit din starea de uluire, tânărul, deși nu credea în cele spuse, a decis să accepte planul excentric al motanului, așa că a făcut rost de o pereche de cizme puțin uzate pe care le-a oferit prietenului său patruped. Din câteva sărituri, motanul a fugit în pădure, s-a pus repede pe treabă și, ca un vânător iscusit, în mai puțin de o oră, a prins un iepure frumos. Mulțumit, a mers la curte și a cerut să fie primit de rege. Arătând un mare respect regelui, motanul a spus: „Majestatea Voastră, vă rog să acceptați acest iepure pe care vi l-a trimis stăpânul meu, slujitorul dumneavoastră loial, marchizul de Carabas".

LIBRIS | We know books

„Spune-i stăpânului tău că îi mulțumesc și că-i sunt foarte recunoscător pentru acest dar; este frumos din partea lui să trimită ceea ce a vânat la masa Majestății Sale", a răspuns regele, profund mișcat de această generozitate cu totul neașteptată.

În dimineața următoare, motanul s-a ascuns în mijlocul unui lan de grâu și a prins două potârnichi, apoi s-a dus din nou la rege.

„Majestate", a spus el, „vă aduc încă un modest omagiu de la domnul și stăpânul meu, marchizul de Carabas".

În seara aceea, regele, curios să afle cine i-a trimis cele două daruri, a consultat Almanahul Nobilimii, unde a căutat în zadar numele acestui marchiz necunoscut, în timp ce fiica sa, frumoasa prințesă, a început să viseze la o posibilă căsătorie cu acest bărbat care era atât de generos și atent.

Pe scurt, în fiecare dimineață, timp de mai bine de o lună, motanul cel isteț s-a prezentat la curtea regelui cu daruri delicioase din partea marchizului de Carabas, domnul și stăpânul său. Apoi, într-o zi, și-a atins scopul – discutând cu regele, de a cărui încredere se bucura acum, a descoperit că în ziua următoare prințesa urma să facă o plimbare lungă cu caleașca de-a lungul râului.

Motanul a alergat să-i aducă vestea tânărului, spunându-i: „Stăpâne, dacă îmi vei urma sfatul, îți vei găsi norocul! Ascultă-mă cu atenție: mâine dimineață

